

Arrest

nr. 197 471 van 8 januari 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MORJANE
Kolenmarktstraat 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigerese nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2017 tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DIAGRE, die *loco* advocaat C. MORJANE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 augustus 2017 komt verzoekende partij aan te Brussels Airport. Zij is in het bezit van een visum voor kort verblijf, afgegeven door de Franse autoriteiten.

1.2. Na een controle door de met de grenstoegang belaste autoriteiten, wordt te haren aanzien op 7 augustus 2017 een beslissing genomen tot terugdrijving en tot intrekking van het visum.

1.3. De vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid, die verzoekende partij indient tegen de beslissing tot terugdrijving, wordt bij arrest met nummer 190 708 van 18 augustus 2017 door

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij gebrek aan een ernstig middel.

1.4. De verzoekende partij wordt op 24 augustus 2017 gerepatrieerd.

1.5. De beslissing tot intrekking van het visum, ter kennis gegeven op 7 augustus 2017, is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“mevrouw, mijnheer H. H., K.

De/het , ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in [namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, De dienst die verantwoordelijk is voor de personencontrole te Heeft / hebben / werd

Uw visumaanvraag onderzocht

Uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: 26/07/2017.

Het visum is geweigerd het visum is nietig verklaard het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

- 1. Er is een vals/vervalst/nagemaakt reisdocument overgelegd (artikel 32, 1, a), I) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)*
- 2. Het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, ½) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)*

Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Ze gaat in België verblijven tot haar terugkeer naar Niger op 19/08/2017. Ze is reeds in het bezit van een terugkeerticket.

Betrokkene toont ons ook een hotelreservatie voor hotel PHENIX te 1070 Brussel van 07/08/2017 tot 19/08/2017. Betrokkene kent geen bezienswaardigheden in België. Ze is ook niet in het bezit van toeristische informatie zoals reisgidsen, stadplannen, brochures,...

In eerste instantie verklaart betrokkenen niemand te kennen in België, doch na enig aandringen deelt ze ons mee dat ze inderdaad iemand kent die in België woont en haar zelfs op de luchthaven komt afhalen om haar naar haar hotel te brengen. We nemen telefonisch contact op met deze persoon en het betreft de genaamde I. A. F. (°01/01/1986), wonende te (...), nationaliteit Niger. Deze persoon verklaart ons dat betrokkene tot 19/08/2017 naar België komt om het land te bezichtigingen en dat hij haar hotelreservatie in Brussel heeft gemaakt.

Ze vraagt een Schengenvisum aan op de Franse Ambassade te Niamey met een reismotief in België (hotel in Waver). We stellen vast dat betrokkene 3 dagen in Istanbul heeft verbleven. Hierover verklaart ze dat ze in eerste instantie vanuit Istanbul wou doorreizen naar Leipzig in Duitsland. Turkish Airlines zou haar echter op de vlucht naar Leipzig hebben geweigerd omdat ze in het bezit is van een Schengenvisum afgeleverd voor België en dat ze met visum dus niet naar Duitsland mocht reizen. Betrokkene verklaart dat ze dan in Istanbul een nieuw ticket heeft aangekocht met bestemming Brussel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij betoogt in een eerste middel:

“A. Premier moyen :

Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980; Violation des principes de bonne administration et singulièrement le principe audi alteram partem, principe de précaution et de prudence,;

1. Principes

L'acte juridique unilatéral de portée individuelle, émanant d'une autorité administrative et qui a pour but de produire des effets juridiques à l'égard d'un ou de plusieurs administrés ou d'une autre autorité administrative, doit être suffisamment motivé en droit et en fait, dans l'acte ;

En principe, tout acte administratif doit reposer sur des motifs de droit et de fait « exacts, pertinents et admissibles en droit »\ en vue d'éviter que les pouvoirs de l'administration ne soient exercés de manière arbitraire.

Une motivation adéquate est une motivation qui permet au destinataire de l'acte de comprendre les raisons, de fait et de droit, qui ont sous-tendu son adoption, afin qu'il puisse « apprécier la légalité et la pertinence de la décision et donc l'opportunité de la contester en justice »² ;

2, Application en l'espèce

En l'espèce, dans les motifs de la décision d'abrogation de visa, le Secrétaire d'Etat à la politique de Migration et d'Asile indique que la requérante n'a pas suffisamment démontré le but et les circonstances de son voyage.

Premièrement, la requérante a donné tous les documents qu'elle avait en sa possession au moment de son arrestation ;

Certaines ont été ajoutés au dossier administratif par les policiers et d'autres pas ; La requérante n'avait aucun intérêt à garder ces informations pour elle.

Il faut noter que l'interview dont la requérante a fait l'objet, est une conversation avec un fonctionnaire administratif qui possède une certaine liberté quant aux questions qu'il pose, quant aux documents qu'il prend en compte et quant à la décision définitive, qui ne correspond pas aux conditions du principe audi alteram partem, droit à être entendu. Il existe donc un grand danger pour l'arbitraire.

Lors de cet interview, la requérante a parlé en français avec des personnes néerlandophones.

1X. DELGRANGE et B. LOMBAERT, « La loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs », in P. JADOUL et S. VAN DROOGHENBROECK, La motivation formelle des actes administratifs, La Charte, Bruxelles, 2005, p° 40

2 P. GOFFAUX, « Dictionnaire élémentaire de droit administratif », Bruylant, Bruxelles, 2006, p° 165

L'interview n'était pas facile de ce fait, selon l'expérience de la requérante. Elle a tenté d'expliquer les raisons pour lesquelles, elle n'a pu utiliser sa réservation initiale figurant dans la demande de visa (retard de l'ambassade pour la délivrance du visa). Elle a voulu profiter d'une promotion sur des vols vers l'Allemagne. Elle a toutefois été bloquée à Istanbul par Turkisch airlines qui lui a indiqué que même si elle avait un visa Schengen celui-ci ne l'autorisait pas à voyager via l'Allemagne son visa ayant été délivré par la Belgique. Sur cette base, la requérante a modifié ses tickets via Istanbul et via une connaissance pris une réservation d'hôtel à Bruxelles.

Si un compte rendu du policier figure au dossier, force est de constater que l'audition en elle-même ne s'y trouve pas.

Ce document ne permet pas de constater que les éléments invoqués par la requérante figure au dossier et plus particulièrement le fait que ses réservations initiales jointe à sa demande de visa avaient expirés et qu'elle a dû faire des nouvelles dans la précipitation raison pour laquelle elle voyageait par l'Allemagne.

Elle a également indiqué que son ami qui a fait la réservation d'hôtel l'accompagnerait dans ses visites. Les informations données par la requérant ne ressortent que partiellement de ce compte rendu.

Le formulaire droit à être entendu a été soumis à la requérante en néerlandais et après la prise de la décision attaquée. Or, la requérante parle français.

La décision attaquée, en ne laissant pas au requérant l'opportunité d'informer la partie défenderesse d'éléments au regard de ses droits de la défense, son droit à la libre circulation, a porté atteinte à son droit à être entendu et au principe de précaution.

Le fait que le requérant ait été entendu a posteriori (7.08.2017 à 22h24) ne saurait constituer un tel respect des principes précités.

Votre conseil a déjà jugé à cet égard que :

« De verwerende partij stelt ter terechtzitting dat het hoorrecht niet geschonden is, daar de verzoekende partij werd gehoord. Dit gebeurde weliswaar de dag erna, maar als er daarbij bepaalde elementen naar voren worden gebracht, wordt overgegaan tot herevaluatie van de beslissing. In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij slechts op 22 februari 2016 en zodoende vier dagen na het nemen van de bestreden beslissing, door middel van een vragenlijst werd gehoord. Vervolgens dient erop gewezen te worden dat de Raad niet inziet - en de verwerende partij toont dit ook niet aan - in welke mate het achteraf horen van de persoon ten aanzien van wie reeds een beslissing werd genomen, in overeenstemming zou zijn met het hoorrecht. Gezien het hoorrecht precies zijn relevantie heeft in het kader van het besluitvormingsproces, lijkt het hoorrecht, door de betrokkene slechts naderhand te horen, volledig te worden uitgehold. Dat er desgevallend na het horen zou worden overgegaan tot een herevaluatie, kan hieraan geen afbreuk doen. »?

Dans une affaire similaire à la présente affaire, le Conseil a jugé que :

« Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op het gebruik van "valse of vervalste geschriften. " In het bijzonder wordt daarbij verwezen naar een valse 3 RvV, arrêt du 26.02.2016, n° 163058

Griekse verblijfstitei Er wordt daarbij verwezen naar een PV opgesteld door de luchtvaartpolitie te Zaventem, zonder dat dit PV zich evenwel in het administratief dossier bevindt. Uit een "document de synthèse appel téléphonique" d.d. 22februari 2016 dat door de verwerende partij naar aanleiding van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd neergelegd, blijkt: nA ce jour, notre interlocuteur nous a appris que les visas de séjour grecs apposés dans les passeports de 2 passagers arméniens (...) ont été volés vierges en Grèce et complétés frauduleusement Ces faux visas de séjour grecs ont été saisis par la police" (eigen vertaling: nHeden heeft onze gesprekspartner ons ingelicht dat de Griekse verblijfsvisa aangebracht in de paspoorten van de twee Armeense passagiers (...) als niet ingevulde documenten gestolen werden in Griekenland en opfrauduleuze wijze werden ingevuld. Deze valse Griekse verblijfsvisa werden in beslaggenomen door de politie"). Het betreft te dezen een weergave van een telefoongesprek tussen een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en een agent van de luchtvaartpolitie. Een administratief verslag van de Federale Politie d.d. 22februari2016 dat zich in het administratief dossier bevindt, maakt melding van een vervalst paspoort en vermeldt dat verzoeker een onverstaanbare taal spreekt

Uit geen van deze elementen kan worden vastgesteld op basis van welke concrete vaststellingen werd besloten tot de valsheid van verzoekers paspoort en visum. Het politieverslag en de bestreden beslissingen gewagen slechts op algemene wijze van "vervalsingen" zonder enigszins te verklaren waarop deze vaststellingen steunen. Het document met betrekking tot het telefoongesprek gewaagt van een diefstal van blanco paspoorten maar ook deze weergave van een mondelinge mededeling biedt evenmin een verklaring op basis van welke concrete elementen dit werd vastgesteld. Evenmin blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld om zijn standpunt te doen gelden, hoewel, zoals verzoeker terecht aanvoert, de bestreden beslissingen genomen werden op grond van de artikelen 74/21 en 74/24 van de vreemdelingenwet, waarmee uitvoering werd gegeven aan de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115, zodat de bestreden beslissingen dienen opgevat te worden als een bezwarende maatregel in de zin van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, waarop hethoorrecht van toepassing is. Verzoeker legt een Griekse verblijfskaart en een apostille neer (met vertaling), die, zo stelt hij, aantonen dat hij op legale wijze verblijf houdt in Griekenland. Dat hij zou reizen met een vervalst paspoort steunt, aldus verzoeker, dan ook op een vergissing. Aldus blijkt dat verzoeker wel degelijk elementen had willen aanvoeren die een invloed konden hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissingen.

Hetfeit dat aan verzoeker op 2/f. februari 2016, twee dagen na hetnemen van de bestreden beslissingen, door een medewerker van het transitcentrum 'Caricole' een vragenlijst in hetArmeens werd voorgelegd, doet geen afbreuk aan die vaststelling. Bovendien maakt de verwerende partij met het betoog in haar nota niet aannemelijk dat die vragenlijst er toe zou strekken verzoeker de kans te bieden te antwoorden op de vaststellingen aangaande zijn paspoort en niet enkel de omstandigheden van verzoekers op til zijnde gedwongen verwijdering zou betreffen. Dat verzoeker deze vragenlijst niet heeft willen invullen en daarmee zou verzaakt hebben aan het recht om zijn standpunt te laten horen, kan niet ter ondersteuning van de bestreden beslissingen worden aangevoerd. Verzoeker was immers op dat

ogenblik reeds sedert twee dagen in kennis van de bestreden beslissingen en kon er van uitgaan dat deze definitief waren. De Raad stelt dan ook vast dat, in het licht van de motieven waarop de bestreden beslissingen steunen, de verzoekende partij niet de kans werd geboden zijn standpunt te laten horen. Een schending van het hoorrecht als beginsel van Unierecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, is dan ook voorhanden. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. »4

4 RVV, arrest nr. 169 021 van 3 juni 2016

En conséquence, en l'espèce, également, il y a violation du principe audi alteram partem, du principe du droit de l'Union à être entendu, lu en combinaison avec le Code des visa, et du principe général des droits de la défense et l'article 8 de la CEDH.

Deuxièmement, la décision ne prend pas en compte les documents qui figurent au dossier administratif et que la requérante a transmis aux policiers ;

Toutefois, tous n'ont pas été ajoutés au dossier administratif.

Ces documents démontrent pourtant que la requérante a l'intention de retourner au pays : Qu'elle y dispose d'un travail D'une famille;

Ces documents prouvent, en outre, le fait que la requérante dispose à la fois de suffisamment de moyens pour subvenir à son voyage et pour subvenir à ses besoins dans son pays d'origine ;

La motivation de la décision attaquée ne répond pas aux exigences de la loi relative à la motivation formelle des actes administratifs étant donné que la décision ne s'appuie pas sur les faits pertinents ;

Troisièmement, le dossier BELVIS mentionné par l'inspecteur dans sa note/compte-rendu, ne figure pas au dossier administratif.

Cela met Votre Conseil dans l'impossibilité de vérifier la légalité de la décision attaquée.

Il y a violation de l'obligation de motivation.

Dès lors, la décision attaquée est contraire aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et des principes de bonne administration ;"

2.1.2. De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer.

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De verzoekende partij voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. De bestreden beslissing meldt de juridische grondslag: artikel 34, 2, van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Voorts zet de bestreden beslissing feitelijk uiteen dat aan de afgiftevoorwaarden niet langer is voldaan omdat de verzoekende partij niet

aantoont het oorspronkelijk doel van het visum aan te tonen: verzoekende partij verklaarde omwille van toeristische reden te reizen terwijl dit geenszins blijkt uit de voorliggende omstandigheden. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de inhoud van de bestreden beslissing kent en begrijpt zodat aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De verzoekende partij betwist de bestreden beslissing inhoudelijk en voert al dus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 34 van de Visumcode luidt:

“(…)

2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld. (...)”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris oordeelt dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

De verzoekende partij betwist of in elk geval weerlegt niet de feitelijke vaststelling dat haar visum was verkregen omwille van “toerisme”.

Het motief dat verzoeksters reisdoel en verblijfsomstandigheden niet gestaafd worden, steunt *in casu* op de volgende vaststellingen:

- (i) verzoekster verklaarde voor toerisme naar België te komen. Ze is in het bezit van een terugkeerticket en van een hotelreservatie voor hotel P. te 1070 Brussel van 07/08/2017 tot 19/08/2017. Ze kent evenwel geen bezienswaardigheden in België en is ook niet in het bezit van toeristische informatie zoals reisgidsen, stadplannen, brochures,;
- (ii) In eerste instantie verklaarde ze niemand te kennen in België, doch na enig aandringen deelde ze mee dat ze inderdaad iemand kent die in België woont en haar zelfs op de luchthaven komt afhalen om haar naar haar hotel te brengen. Na telefonisch contact verklaart deze persoon, ook van Nigere nationaliteit, dat verzoekster tot 19/08/2017 naar België komt om het land te bezichtigen en dat hij haar hotelreservatie in Brussel heeft gemaakt;
- (iii) verzoekster vroeg een Schengenvisum aan op de Franse Ambassade te Niamey met een reisdoel in België (hotel in Waver). Na te hebben vastgesteld dat zij 3 dagen in Istanbul heeft verbleven, verklaart ze dat ze in eerste instantie vanuit Istanbul wou doorreizen naar Leipzig in Duitsland; Turkish Airlines zou haar echter op de vlucht naar Leipzig hebben geweigerd omdat ze in het bezit is van een Schengenvisum afgeleverd voor België en dat ze met dit visum niet naar Duitsland mocht reizen. Ze zou dan in Istanbul een nieuw ticket hebben aangekocht met bestemming Brussel.

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en er is een correcte beoordeling gebeurd.

Verzoekster voert aan dat zij niet op afdoende wijze werd gehoord, vermits de functionaris van de grenspolitie over een zekere vrijheid beschikt met betrekking tot de vragen die gesteld werden en de documenten die hij in aanmerking wenst te nemen zodat dit interview niet kan worden beschouwd als een voldoende gehoor. Zij wijst er ook op dat zij zich in het Frans heeft moeten uitdrukken ten aanzien van Nederlandstalige personen. Zij voert aan dat zij heeft uiteengezet dat ze haar oorspronkelijke

reservatie niet meer kon gebruiken omwille van de laattijdige afgifte van het visum en dat zij gebruik wenste te maken van een promotie met betrekking tot vluchten naar Duitsland. Ze werd evenwel tegengehouden in Istanbul door Turkish Airlines omdat haar visum betrekking had op België. Hierop heeft zij een ander vliegticket gekocht naar België en heeft zij een hotel gereserveerd in Brussel. Zij voert verder aan dat geen rekening werd gehouden met de documenten die zij voorlegde, met name dat zij in het land van herkomst werk en familie heeft, zodat er geen twijfel kan zijn betrekking tot haar intentie om terug te keren.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster het motief (i) dat zij het toeristisch motief van haar verblijf in België niet kon aantonen, in het middel niet betwist.

De verzoekster gaat er aan voorbij dat zij niet alleen geen documentatie bij zich had, maar dat zij ook geen bezienswaardigheden kon noemen die zij zou bezoeken in België. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien niet dat zij *in concreto* haar reisdoel heeft pogen te duiden. Een weergave van het gehoor bevindt zich in het administratief dossier. Dit is opgesteld door de luchthavenpolitie en een eenvoudige ontkenning ervan vermag de bewijswaarde van de weergave van het gehoor niet weerleggen.

Verzoekster betwist in het middel evenmin (ii) dat zij eerst verklaarde niemand te kennen in België en vervolgens, "*na enig aandringen*", dat zij wel degelijk een contactpersoon had die haar zou afhalen aan de luchthaven en haar naar het hotel zou brengen. Verzoekster voert aan dat zij niet naar behoren werd gehoord en dat zij niet in de gelegenheid werd gesteld haar verklaringen op doelmatige wijze te laten optekenen door de grenspolitie.

Het gehoorverslag bevat evenwel geen elementen die erop kunnen wijzen dat verzoeksters standpunt niet aan bod is kunnen komen of dat haar verklaringen op onjuiste of onvolledige wijze zouden zijn genoteerd. De weergave van haar verklaringen komt precies en accuraat over. Zo werd er, in tegenstelling tot wat in het middel wordt voorgehouden, wel degelijk genoteerd dat verzoekster verklaarde dat zij jaarlijks verlof heeft en dat zij werkt als assistente in een apotheek. Ook de verdere verklaringen lijken specifiek en gedetailleerd zodat niet blijkt dat verzoekster niet in staat zou zijn gesteld haar situatie op nuttige wijze uiteen te zetten. Specifiek met betrekking tot het motief dat zij aanvankelijk zou hebben verklaard niemand te kennen, blijkt dit zeer uitdrukkelijk uit de bewoordingen van het administratief verslag (punt 6. "*Interpellatie passagiers(s)*"). Waar verzoekster aanvoert dat omwille van de taalbarrière zij de vragenlijst niet begreep, kan de Raad enkel vaststellen dat zij behoorlijk werd ondervraagd en dat niets haar belette eventuele opmerkingen in de door haar gekozen vraag te noteren op de vragenlijst, zelfs eventuele opmerkingen betreffende het taalgebruik. *In casu* diende er te worden vastgesteld dat de verzoekende partij weigerde een vragenlijst in te vullen. Waar verzoekster voorhoudt niet de mogelijkheid te hebben gehad haar informatie te kennen te geven aan de verwerende partij, is dit echter een loutere bewering, waarvoor de Raad geen aanwijzingen ontwaart in de stukken van het administratief dossier. De weergave van haar verklaringen blijkt precies en gedetailleerd. Het enkele feit dat verzoekster hieromtrent twijfels opwerpt, biedt onvoldoende grond om te besluiten dat de vraagstelling onvoldoende duidelijk zou zijn of haar antwoorden onvolledig of onjuist zouden zijn genoteerd. Daarenboven moet dit motief worden gelezen in samenhang met de overige motieven. Het is het geheel van deze motieven dat de verwerende partij immers heeft doen besluiten tot de onduidelijkheid van het reisdoel. Zelfs indien verzoekster zou moeten worden bijgetreden waar zij stelt dat zij dacht dat gevraagd werd of zij bij een kennis zou verblijven, *quod non*, werpt dit nog geen licht op haar werkelijke reismotieven, zodat niet blijkt dat de verwerende partij tot een andersluidend besluit had moeten komen.

In de mate dat de verzoekende partij de verwerende partij verwijt haar gehoord te hebben nadat de bestreden beslissing is genomen, blijkt dit geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing die op precieze wijze ingaat op de argumentatie die de verzoekende partij naar voren brengt. Het latere na de bestreden beslissing gehoor bevat geen element van die aard dat ze de bestreden beslissing vermocht te wijzigen en ook in het kader van huidige procedure brengt de verzoekende partij dergelijke elementen niet aan. Er dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij verzuimt in haar verzoekschrift concreet aan te tonen op welke wijze zij geschaad wordt door het feit dat zij *in casu* niet mondeling werd gehoord door de verwerende partij. Bovendien blijft de verzoekende partij in gebreke aan te tonen welke elementen zij in een verhoor zou aangebracht hebben, derwijze dat de motieven van de bestreden beslissing als onredelijk zouden dienen gekwalificeerd te worden. Schending van de hoorplicht is niet voorhanden. De verzoekende partij verwijst tevergeefs naar het arrest van de Raad met nummer 169 021 waar *in casu* wel degelijk kan worden vastgesteld op basis waarvan de verwerende partij oordeelde

dat het doel en de omstandigheden, vooropgesteld om het visum te verkrijgen, niet afdoende zijn aangetoond.

Waar verzoekster erop wijst dat zij over werk beschikt en een familie heeft, blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij hiervan kennis heeft genomen. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat dergelijke opmerking geen relevantie heeft voor het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is niet gesteund op het feit of de verzoekende partij al dan niet voldoende middelen heeft ter bekostiging van haar verblijf.

Tenslotte voert verzoekster aan dat zij aanvankelijk naar Leipzig probeerde te reizen en vervolgens, na weigering van inscheping, haar reisbestemming wijzigde naar Brussel. Zij verklaart dat zij een ticket naar Leipzig boekte omdat deze tickets in promotie stonden. De Raad merkt op dat verzoekster met deze verklaring *post factum* haar eerdere verklaringen blijkt te wijzigen. Hoewel in het administratief verslag deze verklaringen eveneens werden opgenomen, blijkt daaruit dat zij naar Leipzig wenste te gaan om toeristische redenen. Het verslag, dat nochtans voldoende gedetailleerd overkomt, bevat geen spoor van een dergelijke verklaring, evenmin brengt ze thans enig stuk bij waaruit kan blijken dat ze inderdaad omwille van een commerciële promotie voor een vlucht naar Leipzig opteerde.

Verzoekster weerlegt met haar verklaring dan ook niet het motief (iii) dat zij eerst een Schengenvisum aanvraag op de Franse Ambassade te Niamey met een reismotief in België (hotel in Waver), vervolgens nadat haar werd tegengeworpen dat zij drie dagen in Istanbul verbleef, verklaarde dat ze aanvankelijk vanuit Istanbul wou doorreizen naar Leipzig en dit vervolgens wijzigde naar Brussel. Het motief houdt in dat verzoekster meermaals haar bestemming wijzigde, zonder dat ze daarbij het doel van haar reis duidelijk maakt. Dit vindt ook verder steun in de gegevens van het verslag van de grenspolitie, waaruit blijkt dat verzoekster haar *“toeristische reis naar Europa dus helemaal niet georganiseerd”* heeft, zij niet in het bezit is van informatie die op een toeristisch motief kan wijzen en de vaststelling dat het visum werd afgegeven voor familie/of vriendenbezoek en niet voor toerisme.

Gelet op de samenlezing van deze motieven is de Raad van oordeel dat niet op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat verzoekster haar reisdoel niet staft, zoals vereist door artikel 3, 3°, van de vreemdelingenwet. Om de redenen hierboven uiteengezet, maakt verzoekster evenmin een schending aannemelijk van het rechtsbeginsel *“audi alteram partem”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, of van de materiële motiveringsplicht of van de overige aangevoerde rechtsregels.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt:

“B. Second moyen Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs en combinaison avec l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, les principes de bonne administration, le principe de précaution ;

1. *Principes*

La requérante renvoie aux principes exposés ci-dessus.

L'article 8 de la CEDH stipule que : « 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. 2. Une peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

;

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le tribunal examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le tribunal doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf.

8

Cour EDH13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21) ;

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de Vie familiale' ni la notion de Vie privée' ; Que les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. Que la notion de Vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ; Que la Cour EDH souligne que la notion de Vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29) ;

L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait ;

Qu'ensuite, Votre Cour doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée ; Qu'à cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis ;

Que s'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ; Que dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38) ; Que cet examen s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence ; Que s'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37) ;

Que s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ; Que le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu ; qu'il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité; Qu'ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre; Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte ;

Que selon la Cour européenne des droits de l'homme, les relations personnelles, sociales et économiques sont constitutives de la vie privée de tout être humain⁵ ; Que la Cour rappelle également que « l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects d'identité sociale d'un individu »⁶ ;

Qu'il faut tenir compte du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ;

2< Application à l'espèce Premièrement il y a lieu d'établir l'existence d'une vie privée.

En l'espèce, les frais déboursés par la requérante, sa capacité à voyager, sa réputation, ses moyens d'existence font partie de sa vie privée telle que garantie par l'article 8 de la CEDH .

La requérante a démontré à l'appui de documents, avant la prise de décision, qu'elle avait l'intention de quitter le territoire des Etats Schengen en date du 19/8/2017 ;

Au moment de son arrestation, elle avait les pièces suivantes en sa possession :

- 1. Carte de vaccination internationale (pièce 3)*
- 2. Carte visa (pièce 4)*
- 3. Autorisation de son mari à voyager (pièce 5)*
- 4. Attestation de travail (pièce 6)*
- 5. Bulletin de salaire de juin 2017 (pièce 7)*
- 6. Attestation de congé (pièce 8)*

7. Réservation de vol Turkish airlines (pièce 9)
8. Réservation d'hôtel p. du 7.08.2017 -19.08.2017 (pièce 10)
9. Elle les a également informé de ce qu'une somme de 3000 € était tenue à sa disposition via Western Union (montant qu'elle a récupéré pendant son incarcération au centre Caricole) (pièce 11)
10. Assurance voyage (pièce 12)
11. Coupon bagage (pièce 13)
12. Réservation hôtel Allemagne (pièce 14)

L'Office des Étrangers avait donc connaissance de l'existence de cette vie privée.

Pour rappel : selon la Cour EDH « l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects d'identité sociale d'un individu »⁷.

La requérante entre donc dans le champ d'application de l'article 8 de la CEDH.

En l'espèce, si l'on considère que la capacité de la requérante à voyager, de montrer dans son pays d'origine qu'elle a les moyens de voyager en Europe, sa réputation, sont autant d'éléments qui sont mis à mal par la décision attaquée. La décision porte atteinte à la vie privée de la requérante

On peut considérer qu'il y a eu une ingérence dans la vie privée de la requérante au sens où les raisons pour lesquelles la décision d'abrogation de visa a été prise sont disproportionnés par rapport à l'intention du requérant qui était d'effectuer un voyage touristique en Europe pendant ses congés ;

Contrairement à ce qui est indiqué dans l'arrêt rendu en extrême urgence, il y a lieu d'examiner l'atteinte à la vie privée de la requérante. En effet, il ressort de la jurisprudence citée ci-dessus que même dans le cas d'une première admission : il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cet examen s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence ; Que s'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH.

Deuxièmement, il y a lieu de constater que cette ingérence doit être prévue par la loi.

Or, en l'espèce, l'Office des Étrangers a violé les principes de bonne administration et les dispositions de la loi de 1991 ainsi que le Code des visas, (voir 1er et 3e moyen)

L'ingérence n'est donc pas prévue par la loi au sens de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;

Il y a donc violation de l'article 8 de la CEDH.

Troisièmement, il convient de constater que l'autorité administrative n'a effectué la mise en balance exigée afin de vérifier si la décision ne mettait pas en péril la vie privée ;

En l'espèce, on ne retrouve, dans la décision attaquée, ni référence à la vie privée de la requérante, ni référence à la proportionnalité de l'ingérence dans sa vie privée .

En l'absence de l'exécution d'une telle mise en balance, il y a violation de l'article 8 de la CEDH.

Atout le moins, s'il ressort du dossier administratif que l'administration se serait livrée à une telle mise en balance, la partie adverse aurait dû exposer dans la décision attaquée pour quelles raisons elle a estimé que l'intérêt de l'Etat l'emportait sur celui de la requérante.

Quatrièmement, sur la base de l'article 13 CEDH, votre Conseil se doit d'effectuer une mise en balance afin de constater l'éventuelle violation de l'article 8 de la CEDH.

En l'espèce on aurait dû arriver à la conclusion que l'Etat belge avait l'obligation positive de maintenir la vie privée du requérant.

En effet, l'intérêt de l'Etat ne semble pas tenir étant donné qu'il semble que l'intéressée n'a pas enfreint l'article 14 du Code visa ; (pièce 3-14) l'application de l'article 34 est illégale.

L'atteinte aux intérêts de la requérante est multiple : honte, réputation, financière, obstacle à faire le voyage d'une vie,...

Si on venait à considérer que les documents de la requérante ne peuvent être pris en compte, cela aurait pour conséquence de priver le requérant d'un recours effectif au sens de l'article 13 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

Le requérant n'aurait à aucun moment la possibilité de démontrer qu'il a une vie privée.

Celle-ci a fait l'objet d'une ingérence illégale étant donné qu'il remplissait les conditions de l'article 14 et 15 du Code visa ;

Cette ingérence est disproportionnée et ne repose sur aucun élément objectif.

Dès lors, la décision attaquée du 7.08.2017 viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ainsi que l'article 8 de la CEDH ;"

2.2.2. Verzoekster houdt een uitgebreid theoretisch betoog met betrekking tot de toepassing van artikel 8 van het EVRM. Evenwel wordt in de huidige zaak niet betwist dat het gaat om een eerste binnenkomst en dat, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing zoals deze werden besproken in het eerste middel, verzoekster geen persoonlijke banden met België heeft aangewezen. Verzoekster wijst er zelfs uitdrukkelijk op dat haar familie nog in Niger verblijft en dat zij de intentie heeft om er na haar vakantie terug te keren teneinde er haar gezinsleven verder te zetten. Uit de vaststelling dat er geen gezinsleven is in België, volgt dat de bestreden beslissing geen schending kan inhouden van het recht op gezinsleven. Verzoekster heeft geen gezinsleven alhier.

Verzoekster voert evenwel de schending aan van het recht op privéleven. Zoals gesteld, betreft de onderhavige zaak een eerste binnenkomst in België. Vaste rechtspraak EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

Aangezien verzoekster niet aangeeft ooit in België te hebben verbleven, uit haar reismotieven niet blijkt met welk doel zij zich naar België begaf en welke specifieke banden in België werden ontwikkeld, kan zij geenszins worden bijgetreden waar zij verklaart dat er *in casu* er een schending van haar privéleven in België voorligt. Het feit dat zij ter ondersteuning van haar visumaanvraag (gericht tot de Franse autoriteiten) stavingsstukken met betrekking tot haar persoonlijke situatie zou hebben voorgelegd, is niet van aard te wijzen op het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België. Bij gebreke van het bestaan ervan dient geen afweging te gebeuren. Er weze nog opgemerkt dat uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht voortvloeit.

In de mate dat verzoekster in haar middel kritiek uitoefent op het arrest met nummer 190 708 van de Raad, komt het de Raad niet toe een andere beslissing, *in casu* de terugnijding, te herbeoordelen. De bestreden beslissing is de beslissing tot intrekking van het visum.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 8 van het EVRM aantoonde.

In de mate dat verzoekster verwijst naar de artikelen 14 en 15 van de Visumcode en stelt dat zij alle nuttige documenten heeft voorgelegd zodat artikel 34 van de Visumcode onwettig werd toegepast, kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel. Er is gebleken en verzoekster gaat hieraan voorbij dat haar eigen verklaringen ingaan tegen de documenten en dat haar toeristisch doel van de reis en het voorgenomen verblijf niet gesteund wordt door kennis of toeristische informatie. Zij kende geen bezienswaardigheden en kon geen informatie voorleggen betreffende toeristische informatie. Ze legt tegenstrijdige verklaringen af betreffende haar kennis in België. Deze verklaart een hotel in Brussel te hebben geboekt terwijl zij voorhield bij haar visumaanvraag een reservatie in Waver te hebben. Het doel

en de omstandigheden betreffende haar verblijf zijn onduidelijk. De aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, noch de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Het derde middel luidt:

“C. Troisième moyen :

Violation des articles 14, 15, 34 du Règlement (CE) No 810/2009 DU PARLEMENT EUROPÉEN ET DU CONSEIL du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (ci-après dénommé Code Visa) en combinaison avec une violation des principes de bonne administration, particulièrement visé, le principe de précaution

1. Principes

L'article 14 du Code visa stipule que :

«Article 14

Documents justificatifs

1. Lorsqu'il introduit une demande de visa uniforme, le demandeur présente les documents suivants:

a) des documents indiquant l'objet du voyage;

b) des documents relatifs à l'hébergement, ou apportant la preuve de moyens suffisants pour couvrir les frais d'hébergement;

c) des documents indiquant que le demandeur dispose de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans son pays d'origine ou de résidence ou pour le transit vers un pays tiers dans lequel son admission est garantie, ou encore qu'il est en mesure d'acquiescer légalement ces moyens, conformément à l'article s, paragraphe i, point c), et à l'article 5, paragraphes, du code frontières Schengen;

d) des informations permettant d'apprécier sa volonté de quitter le territoire des États membres avant l'expiration du visa demandé.

2. Lorsqu'il introduit une demande de visa de transit aéroportuaire, le demandeur présente:

a) des documents relatifs à la poursuite du voyage vers la destination finale après le transit aéroportuaire envisagé;

b) des informations permettant d'apprécier sa volonté de ne pas entrer sur le territoire des États membres.

j. Une liste non exhaustive des documents justificatifs que le consulat peut demander au demandeur afin de vérifier qu'il satisfait aux conditions énumérées aux paragraphes i et 2 figure à l'annexe If.

4. Les États membres peuvent exiger que les demandeurs présentent une preuve de prise en charge et/ou une attestation d'accueil, en remplissant un formulaire établi par chaque État membre. Ce formulaire indique notamment:

a) s'il constitue une preuve de prise en charge et/ou une attestation d'accueil;

b) si l'hôte est une personne physique, une société ou une organisation;

c) l'identité de l'hôte et ses coordonnées;

d) le nom du ou des demandeur(s) invité(s);

e) l'adresse d'hébergement;

f) la durée et l'objet du séjour;

g) les éventuels liens de parenté avec l'hôte.

Outre la ou les langue(s) officielle(s) de l'État membre, le formulaire est rédigé dans au moins une autre langue officielle des institutions de l'Union européenne. Le formulaire fournit au signataire les informations prévues à l'article 37, paragraphe 1, du règlement VIS. Un modèle du formulaire est notifié à la Commission.

5. La nécessité de compléter et d'harmoniser la liste de documents justificatifs au niveau de chaque ressort territorial afin de tenir compte des circonstances locales est évaluée dans le cadre de la coopération locale au titre de Schengen.

6. Les consulats peuvent renoncer à imposer une ou plusieurs des obligations prévues au paragraphe au demandeur qui leur est connu pour son intégrité et sa fiabilité, en particulier parce qu'il a fait un usage légal de visas délivrés précédemment, s'il n'existe aucun doute sur le fait qu'il satisfera aux conditions fixées à l'article 5, paragraphe 1, du code frontières Schengen au moment du franchissement des frontières extérieures des États membres. »

L'annexe II du Code des visas indique quant aux documents visés à l'article 14 que :

«ANNEXE II

Liste non exhaustive de documents justificatifs

Les justificatifs visés à l'article 14, que les demandeurs de visa doivent produire, sont notamment les suivants:

A.DOCUMENTS RELATIFS À L'OBJET DU VOYAGE

1)pour des voyages à caractère professionnel:

a) l'invitation d'une entreprise ou d'une autorité à participer à des entretiens, à des conférences ou à des manifestations

à caractère commercial, industriel ou professionnel;

b) d'autres documents qui font apparaître l'existence de relations commerciales ou professionnelles;

c) les cartes d'entrée à des foires et à des congrès, le cas échéant;

*3

d) les documents attestant les activités de l'entreprise;

e) les documents attestant le statut d'emploi du demandeur dans l'entreprise;

2) pour des voyages effectués dans le cadre d'études ou d'un autre type de formation:

a) le certificat d'inscription à un institut d'enseignement en vue de prendre part à des cours théoriques ou pratiques de formation et de formation continue;

b) les cartes d'étudiants ou certificats relatifs aux cours qui seront suivis;

3) pour des voyages à caractère touristique ou privé:

a) les justificatifs relatifs à l'hébergement:

—l'invitation de l'hôte, en cas d'hébergement chez une personne privée,

—une pièce justificative de l'établissement d'hébergement ou tout autre document approprié indiquant le type de logement envisagé;

b) justificatifs relatifs à l'itinéraire:

—la confirmation de la réservation d'un voyage organisé ou tout autre document approprié indiquant le programme de voyage envisagé,

—en cas de transit: visa ou autre autorisation d'entrée dans le pays tiers de destination; billets pour la poursuite du voyage;

4) pour des voyages entrepris pour une manifestation à caractère politique, scientifique, culturel, sportif ou religieux, ou pour toute autre raison:

—invitations, cartes d'entrée, inscriptions ou programmes indiquant (dans la mesure du possible) le nom de l'organisme d'accueil et la durée du séjour, ou tout autre document approprié indiquant l'objet du voyage;

5) pour des voyages de membres de délégations officielles qui, à la suite d'une invitation officielle adressée au gouvernement du pays tiers concerné, participent à des réunions, consultations,

négociations ou programmes d'échanges ainsi qu'à des événements ayant lieu sur le territoire d'un État membre à l'initiative d'organisations intergouvernementales:

—une lettre délivrée par une autorité du pays tiers concerné confirmant que le demandeur est membre de la délégation se rendant sur le territoire d'un État membre pour participer aux événements susmentionnés, accompagnée d'une copie de l'invitation officielle;

6) pour des voyages entrepris pour raisons médicales:

—un document officiel de l'établissement médical confirmant la nécessité d'y suivre un traitement, et la preuve de moyens financiers suffisants pour payer ce traitement médical.

B.DOCUMENTS PERMETTANT D'APPRÉCIER LA VOLONTÉ DU DEMANDEUR DE QUITTER LE TERRITOIRE DES ÉTATS MEMBRES

1) un billet de retour ou un billet circulaire, ou encore une réservation de tels billets;

2) une pièce attestant que le demandeur dispose de moyens financiers dans le pays de résidence;

3) une attestation d'emploi: relevés bancaires;

4) toute preuve de la possession de biens immobiliers;

5) toute preuve de l'intégration dans le pays de résidence: liens de parenté, situation professionnelle. »

L'article 34 du Code des visa indique que :

«[-]

2. Un visa est abrogé s'il s'avère que les conditions de délivrance ne sont plus remplies. Un visa est en principe abrogé par les autorités compétentes de l'État membre de délivrance. Un visa peut être abrogé par les autorités compétentes d'un autre État membre, auquel cas les autorités de l'État membre de délivrance en sont informées.

[...]

4. L'incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l'article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d'annulation ou «d'abrogation du visa. »

2» Application en l'espèce En l'espèce, la partie adverse a décidé d'abroger le visa de la requérante alors que la requérante remplissait les conditions des articles 14 du Code des visa et que l'article 34 ne trouvait pas à s'appliquer en l'espèce;

Tout d'abord, force est de constater que l'article 34.4 du Code des visa indique que le visa ne peut être abrogé sur la seule base de la non présentation des documents visés à l'article 14.3.

Or, en l'espèce, force est de constater que la partie adverse n'ajoute pas d'éléments autres que ceux utilisés pour justifier la mesure de refoulement.

La mesure d'abrogation d'un visa à entrées multiples a pourtant des conséquences plus graves que celles provoquées par la mesure de refoulement.

La partie adverse d'exposer les raisons pour lesquelles une abrogation du visa était nécessaire en sus de la mesure de refoulement. Ce qu'elle s'est abstenue de faire en l'espèce.

En conséquence, il y a violation de l'obligation de motivation lu en combinaison de l'article 34 du Code des visas.

Ensuite, c'est en violation de l'article 14 et 34 du Code visas que l'OE a abrogé le visa de la requérante. En effet, la requérante démontrait, que tant lors de l'introduction de sa demande auprès des autorités françaises, qu'à son arrivée dans l'aéroport de Zaventem, qu'aujourd'hui devant vous, elle remplit les conditions des articles 14 du Code visa ;

Les pièces en possession de la requérante en témoignent :

1. - passeport valide

2. -visa valide

3. - billet d'avion aller retour

4. Carte de vaccination internationale (pièce 3)

5- Carte visa (pièce 4)

6. Autorisation de son mari à voyager (pièce 5)

7. Attestation de travail (pièce 6)

8. Bulletin de salaire de juin 2017 (pièce 7)

9. Attestation de congé (pièce 8)

ao. Réservation de vol Turkish airlines (pièce 9)

11. Réservation d'hôtel p. du 7.08.2017 -19.08.2017 (pièce 10)

12. Elle les a également informé de ce qu'une somme de 3000 € était tenue à sa disposition via Western Union (montant qu'elle a récupéré pendant son incarcération au centre Caricole) (pièce 11)

13. Assurance voyage (pièce 12)

14. Coupon bagage Allemagne (pièce 13)

15. Réservation hôtel Allemagne (pièce 14)

Ces pièces démontrent que la requérante remplissait conformément à l'article 14 et à l'annexe au Code des visas, les conditions pour démontrer l'objet de son voyage et sa volonté de quitter le territoire à l'expiration de son visa ;

En effet, elle avait en sa possession, le document visé à l'annexe II quant à l'objet du voyage à savoir : « une pièce justificative de l'établissement d'hébergement ou tout autre document approprié indiquant le type de logement envisagé; » (pièce 9)

la confirmation de la réservation d'un voyage organisé ou tout autre document approprié indiquant le programme de voyage envisagé, (pièce 10)

Il ressort également du dossier qu'elle a un ami en Belgique qui l'a aidé à faire les réservations. Celui-ci a répondu au téléphone et a confirmé les informations données par la requérante.

Le fait qu'elle ne loge pas chez lui n'y change rien. Lorsqu'elle a obtenu son visa pour visite amicale. Elle avait déjà l'intention de, de toute façon, loger à l'hôtel. Ce motif ne permet donc pas de conclure à l'absence de preuve quant à l'objet de son séjour.

Elle avait également les documents démontrant sa volonté de quitter le territoire des Etats Schengen :

1) un billet de retour ou un billet circulaire, ou encore une réservation de tes billets; (pièce 9)

2) une pièce attestant que le demandeur dispose de moyens financiers dans le pays de résidence; (pièce 6-9)

3) une attestation d'emploi: relevés bancaires; (pièce 6-9)

5) toute preuve de l'intégration dans le pays de résidence: liens de parenté, situation professionnelle. » (pièce 5)

La décision attaquée ne se base pas sur des éléments exacts et pertinents pour conclure à l'absence de volonté pour quitter le territoire.

Elle n'a pas pris en compte les éléments/documents de la requérant à cet égard.

i6

Il y a violation de l'article 14,15,34 du Code des visas et de l'obligation de motivation.

A tout le moins, la partie adverse a manqué de proportion et de mesure lors de la prise de la décision attaquée, elle a violé le principe de précaution et de proportionnalité."

2.3.2. Het derde middel strekt ertoe aan te tonen dat verzoekster alle nuttige documenten heeft voorgelegd met betrekking tot haar reisdoel en verblijfsomstandigheden, zoals vereist door de artikelen 14 en 15 van de Visumcode. Verzoekster meent dat zij hiermee het reisdoel reeds op afdoende wijze heeft gestaafd.

De Raad merkt op dat verzoekster er krachtens artikel 5 van de Schengengrenscore toe gehouden is het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te kunnen staven; overeenkomstig artikel 7 van de Schengengrenscore kan de grensinspectie een aantal verificaties voeren tijdens de inreiscontrole. Krachtens artikel 34 van de Visumcode kan een visum worden ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Zoals uit hetgeen voorafgaat blijkt (zie ook bespreking van het eerste middel), blijkt dat door de verklaringen van verzoekster het voorgehouden doel en omstandigheden van de reis en het verblijf onduidelijk zijn en niet afdoende werden aangetoond derwijze dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het verleende visum mocht intrekken. Het louter voorleggen van de documenten vereist door de artikelen 14 en 15 van de Visumcode volstaat niet indien de verklaringen ingaan tegen het voorgenomen doel. Verzoekster gaat er ten onrechte vanuit dat het voorleggen van documenten op zich steeds en ten allen tijde zou volstaan.

De Raad herhaalt dat de vaststellingen, dat:

(i) verzoekster verklaarde voor toerisme naar België te komen. Ze is in het bezit van een terugkeerticket en van een hotelreservatie voor hotel P. te 1070 Brussel van 07/08/2017 tot 19/08/2017. Ze kent evenwel geen bezienswaardigheden in België en is ook niet in het bezit van toeristische informatie zoals reisgidsen, stadplannen, brochures,;

(ii) In eerste instantie verklaarde ze niemand te kennen in België, doch na enig aandringen deelde ze mee dat ze inderdaad iemand kent die in België woont en haar zelfs op de luchthaven komt afhalen om haar naar haar hotel te brengen. Na telefonisch contact verklaart deze persoon, ook van Nigerese nationaliteit, dat verzoekster tot 19/08/2017 naar België komt om het land te bezichtigen en dat hij haar hotelreservatie in Brussel heeft gemaakt;

(iii) verzoekster vroeg een Schengenvisum aan op de Franse Ambassade te Niamey met een reismotief in België (hotel in Waver). Na te hebben vastgesteld dat zij 3 dagen in Istanbul heeft verbleven, verklaart ze dat ze in eerste instantie vanuit Istanbul wou doorreizen naar Leipzig in Duitsland; Turkish Airlines zou haar echter op de vlucht naar Leipzig hebben geweigerd omdat ze in het bezit is van een

Schengenvisum afgeleverd voor België en dat ze met dit visum niet naar Duitsland mocht reizen. Ze zou dan in Istanbul een nieuw ticket hebben aangekocht met bestemming Brussel; steun vinden in het administratief dossier en er is een correcte beoordeling gebeurd. De bestreden beslissing is kennelijk redelijk genomen.

Het gegeven dat de feitelijke motieven in de beslissing tot teruggedrijving dezelfde zijn als in de thans bestreden beslissing, is *in casu* logisch en doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar artikel 34, 4 van de Visumcode; is dit niet dienstig nu de bestreden beslissing niet op deze basis is genomen. De verzoekster gaat er aan voorbij dat zij niet alleen geen documentatie (toeristische informatie) bij zich had, maar dat zij ook geen bezienswaardigheden kon noemen die zij zou bezoeken in België, dit naast het gegeven dat onduidelijkheid rees over haar verblijf in hetzij een hotel in Brussel, hetzij een hotel in Waver (oorspronkelijk voorgelegde reservatie bij de visumaanvraag, nadien nog gewijzigd naar Leipzig en dan Anderlecht), het al dan niet kennen van een persoon die in België woont. Het voorleggen van documenten brengt niet met zich mee dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van de afgelegde verklaringen een visum kan intrekken indien uit het geheel komt vast te staan dat het doel en de omstandigheden van de reis onduidelijk zijn, zoals *in casu*.

Het feit dat een visum werd afgeleverd, stelt de betrokken vreemdeling er niet van vrij om bij de binnenkomst op het grondgebied het reisdoel en de verblijfsomstandigheden te blijven staven. Deze beoordeling geschiedt ook aan de hand van de afgelegde verklaringen. Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied *überhaupt* vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden. Indien de voorwaarden niet langer vervuld zijn, is de verwerende partij gerechtigd, in toepassing van artikel 34 van de Visumcode het visum in te trekken. Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing is de verzoekende partij in gebreke gebleven het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te staven. De vaststellingen van de verwerende partij vinden hun grondslag in het administratief dossier.

Noch de artikelen 14, 15 en 34 van de Visumcode, noch de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN